

A VADONTEÁRÓ TANÍTVÁNYA

JOHN FLANAGAN

ALÁNGOLO
HÍD

JOHN FLANAGAN

A LÁNGOLÓ HÍD

Ez Katynek szól.

Halt és Will már három napja jártak a wargalok nyomában. A négy nehéz testű, brutális lényt, a lázadó Morgarath zsoldosait Róthe gy uradalmának északi részén észlelték. Ahogy a Vadonjáróhoz elért a hír, máris nekivágott, hogy elfogja a behatólókat, és nem hagyta otthon fiatal tanítványát, Willt sem.

– Honnan az ördögből kerültek ide? – kérdezte Will az egyik rövid pihenőjük alkalmával mesterét. – Rendesen lezártuk a Háromlépés-szorost?

A Háromlépés-szoros képezte az egyetlen összeköttetést Araluen királyság és Morgarath Birodalma, az Eső és Éj Hegyei között. Most, hogy a királyság a Morgarath-tal való háborúra készülődött, a szorosnál álló maroknyi állandó őr mellé gyalogosokat és íjászokat küldtek erősítés gyanánt, amíg a főhadserég oda nem ér.

– Egy nagyobb hadtestet csak a szoroson át lehet a királyság területére juttatni, de egy néhány fő csapat átkelhet a sziklákon is.

Morgarath uradalma magasan fekvő, hegyes terület volt, mely délről ágaskodott az Araluen királyság fölé. A Háromlépés-szorostól

egy kietlen, meredek sziklafal húzódott nyugati irányban, mely természetes védőfalként szolgált a két terület között. Ahogy a sziklafal délnyugat felé kanyarodott, újabb akadályba ütközött az ember, amit Hasadéknak neveztek. Egy mély szakadék volt ez, ami Morgarath birodalmát elválasztotta a keltákétól.

Ezek a természetes akadályok tették, hogy az elmúlt tizenhat évben Araluen és a kelták viszonylag biztonságban tudhatták magukat Morgarath seregeitől. Mivel az éremnek két oldala volt, ezek az akadályok Morgarath-ot is megvédték Araluen katonaságától.

– Azt hittem, azok a sziklák áthatolhatatlanok – mondta Will.

– Nincs olyan, hogy áthatolhatatlan – engedett meg Halt magának egy komor mosolyt. – Ha be akarnád bizonyítani ezt a tényt, nem egy ember életébe kerülne. Ha engem kérdezel, az a véleményem, hogy kötelekkel és csáklyákkal lesben álltak. Kivártak egy holdtalan éjszakát, lehetőleg esőset, és átjutottak a határőrség vonalán.

Halt felállt, a pihenőjük ezennel véget ért. Will is követte példáját, és elindultak a lovak felé. Halt felnyögött, ahogy felszállt hátsára. A seb, amit a Kalkarával vívott harc során szerzett, még most is fájt.

– Engem nem az érdekel, honnan bukkantak elő, hanem, hogy hová tartanak, és hogy mi a céljuk.

Alig fejezte be a mondatát, kiáltás ütötte meg fülüket, amit morgások, majd fegyverek csattogása követett.

– Lehet, hogy mindjárt megtudjuk... – kezdett el vágatni a lovával Halt. A térdeivel irányította az állatot, így könnyedén kivehette tegezéből a nyílveesszőt, amit erős hosszúja idegére helyezett. Will is felpattant a lovára, majd Halt után vágatott. Neki még nem ment az elengedett kézzel való lovaglás. Még mindig szüksége volt a jobb

kezére, hogy a kantárt fogja, amíg bal kezében az íját tartja készenlétben.

Ritkás erdőn lovagoltak keresztül, a biztos lábú Vadonjáró-lovakra hagyták, melyik ösvényt választják. Hirtelen egy széles mezőre értek. Abelard, Halt parancsára megállt. Will is felzárkózott mestere mellé. Aztán elengedte a kantárt, és íja idegére szinte ösztönösen nyílve szőrt helyezett.

A mező közepén egy nagy fügefafa állt. A fügefafa alatt egy kis tábort lehetett látni. A tűzből még most is füst gomolygott fel, mellette egy csomag, valamint egy összehajtott takaró feküdt. A négy wargal egy férfit szorított háttal a fához. Az ember hosszú kardjával egyelőre távol tudta tartani őket, de a wargalok nem adták fel. Fenyegető mozdulatokat tettek, miközben lesték, mikor jön el a megfelelő alkalom. A wargaloknál rövid kardok és harci balták voltak, egyikük egy nehéz vaslándzsát tartott a kezében.

Will ijedt hangot hallatott. Sokként érte, hogy a lények, akiknek eddig csak a nyomait látták, hirtelen megelevenednek előtte, és hús-vér alakot öltenek. Medvéhez hasonlító alakjuk volt hosszú orral, pofájukon sárga, nagy, kutyaszerű agyarak meredeztek. Miközben áldozatuk felé közeledtek, egyfolytában morogtak. Bozontos szőr borította őket, és fekete bőrpáncélt viseltek. A férfi hangja rekedt volt a félelemtől, ahogy a heves támadásra válaszolt.

– Hátrébb! Parancsolom nektek! Lord Morgarath megbízásából egy küldetést teljesítetek. Lord Morgarath nevében, hátra!

Halt a megfelelő irányba állította lovát, hogy legyen tere kihúzni íja idegét, amin a nyílve szőrt már régen készenlétben tartotta.

– Azonnal dobják el a fegyvereket, mindannyian! – kiáltotta.

Öt meglepett szempár fordult felé: a négy wargalé és áldozatuké. A lándzsát tartó szörny tért először magához a meglepetésből.

Észrevette, hogy áldozatuk figyelme elterelődött, előrelendült, és át-dőfte a kardforgató testén a fegyvert. Egy másodperccel később Halt nyíl vesszője a lándzsás szívébe fúródott, aki holtan esett áldozata mellé. Ahogy a harcos térdre rogyott, a többi wargal a két Vadon-járó felé indult.

Lehet, hogy kinézetre nehézkesek voltak, és medveszerűek, de meglepően gyorsan haladtak.

Halt következő lövése a bal oldali lényt találta el. Will a jobb oldali wargalra lőtt, de rá kellett döbbsennie, hogy csúnyán alábecsülte célpontja sebességét. A nyíl vessző éppen azon a helyen suhant át, ahol a szörny egy másodperccel ezelőtt tartózkodott. Gyorsan a tegezébe nyúlt újabb nyíl vesszőért, miközben mély morgást hallott: Halt harmadik lövése a középső wargal mellkasába fúródott. Will akkor engedte el második nyíl vesszőjét, amikor a wargal már ijesz-tően közel ért.

Willt megrémítették a gonosz szemek és a sárga tépőfogak. Megint elvétette a lövést, így a wargal már majdnem beérte.

A szörny, győzelmének tudatában rávicsorgott. Rántó sietett gaz-dája segítségére. A póni felágaskodott, és mellső lábaival rugdosni kezdett az előtte álló rém felé. A meglepetést még az is fokozta, hogy pár lépésnyit előretáncolt a veszély felé, ahelyett, hogy hátrált volna. Will meglepetten kapaszkodott a nyeregkapába.

De a wargal is meglepődött. Mint fájának többi egyedében, benne is ösztönös félelem élt a lovak iránt. A félelem annak a tizenhat évvel ezelőtti csapásnak köszönhető, amit az Araluen lovascsapatok mér-tek Morgarath első wargal hadseregére Hátaspusztánál. A lény egy végzetes pillanatig megtorpant, majd hátrálni kezdett a kapálózó paták elől.

Halt negyedik lövése a szörny nyakát érte. Ilyen közeli lövésnél a nyílvevő átfúrja a nyakat. Egy utolsó torokhangú üvöltés kíséretében a wargal holtan esett a fűre.

Will sápadtan szállt le lováról. Lábai kis híján kiszaladtak alóla. Rántóba kellett kapaszkodnia, hogy össze ne essen. Halt is leugrott a lóról, és a fiúhoz sietett, akit gyorsan átkarolt.

– Minden rendben! – szólalt meg. Mély hangja áthatolt a félelem ködén, ami Will elméjét megülte. – Most már vége!

De Will megrázta a fejét, alig tért magához a felgyorsult eseményektől.

– Halt, elhibáztam... Kétszer is! Pánikba estem, és elhibáztam! – szégyen járta át, amiért mesterét így cserbenhagyta.

Halt kezének szorítása erősödött. Will felnézett a szakállas arcra és a mélyen ülő, sötét szemekre.

– Nem mindegy, hogy egy céltáblára vagy egy rohamozó wargalra lösz. A céltábla a legkritikább esetben próbál csak megölni! – Halt ezeket az utolsó szavakat sokkal kedvesebben tette hozzá. Láta Willen, hogy sokk érte. És ez nem is csoda, gondolta komoran.

– De elhibáztam...

– Igen. De tanultál belőle. Legközelebb már tudni fogod, hogy egy nyugodt lövés többet ér két elkapkodottnál! – fogta meg Will karját, és a fügefá alatt lévő tábor felé fordította. – Nézzük, mit találunk! – zárta le a témát.

A fekete páncélos alak a wargal mellett feküdt holtan. Halt le-guggolt a férfi teste mellé, és felfordította. A Vadonjáró meglepetten füttyentett egyet.

– Ez Nyúlós Dirk. Rá aztán nem számítottam – mondta szinte csak magának.

– Ismerte? – kérdezte Will, akinek vele született kíváncsisága már félig-meddig el is feledtette az iménti megrázkódtatást, ahogy Halt azt előre gondolta.

– Öt-hat évvel ezelőtt én kergettem ki a királyságból. Gyáva alak volt, emellett gyilkos is. Elhagyta a hadsereget, és Morgarath mellé állt – tartott egy pillanat szünetet Halt. – Úgy tűnik, Morgarath előszeretettel toboroz olyan alakokat, mint ez. De mi a csudát keresett itt?

– Azt mondta, hogy egy küldetést teljesít Morgarath megbízásából – segített Will, de Halt a fejét csóválta.

– Nagyon valószínűtlen. A wargalok őt üldözték, és a parancsot Morgarath-tól kellett kapniuk. Nem hinném, hogy rájuk küldte volna a wargaljait, ha az ő megbízásából járt volna erre. Szerintem megint dezertált, ezúttal Morgarath seregéből, és Morgarath ráuszította a wargalokat.

– De miért dezertált?

Halt megvonta a vállát:

– Talán a közeledő háború miatt. Az olyan emberek, mint Dirk, nem szeretik a kényelmetlenségeket.

Halt a tábortűz mellett álló csomaghoz lépett, és elkezdte átvizsgálni.

– Keres valami határozottat? – kérdezte Will.

Halt összevonta a szemöldökét. Mivel ráunt a turkálásra, inkább a csomag egész tartalmát kiöntötte a földre.

– Az ütött szöveget a fejemben, hogy ha dezertált Morgarath hadseregéből, és vissza akart térni Araluenbe, bizonyára hozott magával valamit, amivel kiválthatja szabadságát... – hangja hirtelen elhalakult, mert a váltás ruhák és evőeszközök között egy kis levélre bukkant. Gyorsan kibontotta. Egyik szemöldöke felszaladt a homlokán.

Will elég időt töltött már az őszülő Vadonjáróval, hogy tudja, ez a meglepődés jele. Ugyanakkor azt is megtanulta, hogy felesleges kérdéseket feltennie, mielőtt a mestere elolvashatná a levelet, mert úgysem válaszolna. Ezért kivárta, amíg a Vadonjáró gondosan összehajtja a papírt, lassan feláll, majd ráemeli tekintetét, és kiolvassa szeméből a kérdést.

– Fontos?

– Az nem kifejezés. Úgy tűnik, Morgarath haditervei kerültek a kezeink közé a következő háborúra. Jobb lesz, ha gyorsan Rótheagy várába juttatjuk! – halkan fütttyentett egyet, mire Rántó és Abelard a gazdáikhoz ügettek.

A fák közül, jó pár száz méternyire egy gonosz szempár figyelte az eseményeket. A szél nem felőle fúj, így a Vadonjáró-lovak sem szagolhatták ki a leskelődőt. Figyelte, ahogy ellovagolnak a kis csata színhelyéről, majd dél felé fordult, a sziklák irányába.

Ideje volt jelenteni Morgarath-nak, hogy a terve sikerült...

Éjfél felé járt az idő, amikor egy magányos lovas állt meg a Rőt-hegy vára alatti erdőben található kis kunyhó előtt. Megállt a ló mögé kötött, felmálházott póni is. A lovas, egy magas férfi, aki a fiatalok kecsességével pattant le a nyeregéből, a szűk verandára lépett. Le kellett hajolnia, hogy át tudjon bújni a lelógó ágak alatt. A házhoz tartozó istállóból halk nyihogás hallatszott. A nyerítésre az ismeretlen lova is felkapta fejét, és viszonzta a köszönést.

A lovas már éppen kopogtatásra emelte kezét, amikor az ablak mögött fényt vett észre. Keze megállt a levegőben. A fény átszelte a szobát, aztán az ajtóhoz ért, ami kisvártatva ki is nyílt előtte.

– Gilan – szólalt meg Halt. – Mit keresel itt? – kérdezte a meglepetés legkisebb jele nélkül.

A fiatal Vadonjáró hitetlenkedve felnevetett.

– Árukl el, hogy honnan az ördögből tudtad az éjszaka közepén, hogy az érkező lovas csak én lehetek, amikor még ki sem nyitottad az ajtót?

Halt megvonta a vállát, majd intett Gilannak, hogy kövesse a kic-
csi, de takaros konyhába, ahol aztán Halt kinyitotta a kályha szellőz-
tetőlyukát, és az elszenesedett fadarabok újult erővel izzani kezdtek.
Halt újabb adag fát dobott a tűzre, majd egy rézkannát tett a forró
platnira, de előbb még meglötyögtette, hogy teli van-e.

– Hallottam a lovad közeledését már néhány perce, és ha Abelard
üdvözl valakit, az csakis egy Vadonjáró-ló lehet – vonta meg ismét
a vállát Halt, aki tudta, hogy elmondva mindez elég egyszerűnek
tűnik.

Gilan ismét felnevetett:

– Valóban, ez leszűkíti a kört cirka ötven emberre!

Halt kicsit oldalra döntötte a fejét, és sajnálkozva tekintett a fiúra:

– Gilan, amíg a tanítványom voltál, legalább ezerszer hallottam,
hogyan csámpázol fel azokon a lépcsőkön, csak nem gondolod, hogy
összetéveszthetném mással?

A fiatal Vadonjáró legyőzötten tárta szét karjait. Kigombolta kö-
pönyegét, a szék hátára akasztotta, majd közelebb húzódott a tűz-
höz. Csípős éjszaka volt; várakozó tekintettel nézte Haltot, aki egy
fazékba kávét mért. A hátsó szoba ajtaja kinyílt, és Will lépett ki
rajta. Köpönyegét kapkodva húzta hálóingére, haja úgy állt, mint
a szénaboglya.

– Jó estét, Gilan! Mi szél hozott erre? – kérdezte közönyösen a fiú.

Gilan kétségbeesett tekintettel nézett hol a fiúra, hol Haltra.

– Hát a kutya sem lepődik meg, ha az éjszaka közepén feltűnők?!
– kérdezte szinte csak saját magától.

Halt a tűzhely felé fordult, hogy elrejtсен egy mosolyt. Néhány per-
cel ezelőtt hallotta, ahogy Will az ablakhoz siet, amíg Gilan lova a kuny-
hóhoz közeledett. Ráadásul Will kihallgatta iménti szóváltásukat,

csak igyekezett legalább annyira közömbös maradni, mint mestere. De Halt ismerte Will kíváncsi természetét, és tudta, hogy majd kifúrja az oldalát a kíváncsiság. Úgy döntött, megtréfálja a fiút:

– Késő van már, Will. Jobb lesz, ha visszabújsz az ágyba, holnap hosszú nap lesz.

Will közömbös arckifejezése eltűnt, és helyette döbbenet ült ki a vonásaira. Halt kérése leplezett parancs volt. Willnek már eszébe sem volt eljátszani az érdektelenséget.

– Kérem, Halt, szeretném tudni, hogy mi folyik itt! – könyörgött a fiú.

Halt és Gilan összerosolyogtak. Will idegesen toporogva várta, hogy mestere engedélyt adjon a maradásra.

Az ősz Vadonjáró visszafordult, és három bögre gőzölgő kávét tett az asztalra.

– Nem három kávét készítettem?! – kérdezte. Will akkor jött rá, hogy bolonddá tették. Leült az idősebb Vadonjáró mellé.

– Nos, Gilan, mielőtt a tanítványom kérdésekkel árasztana el, szeretném tudni, hogy mi az oka váratlan látogatásodnak?

– Azokkal a haditervekkel áll kapcsolatban, amiket a múlt héten találtatok. Most, hogy a király tudja, hogy Morgarath mit tervez, a következő újholdig fel akarja állítani a seregét Uthal pusztaságán. Morgarath ugyanis ekkor akar kitörni a Háromlépés-szorosból.

Az elfogott dokumentumból sok mindent megtudtak. Morgarath azt tervezte, hogy ötszáz skand zsoldost hívat, akik átkelnek a lapföldön, és rajtaütnek a Háromlépés-szoros aralueni őrségén. Miután a kijárat felszabadul, Morgarath fő hadserege csatasorba állhat a pusztaságon.

– Szóval Duncan szerint a legjobb meglepetés a támadás – bólintott Halt lassan. – Helyes. Így lehet kézben tartani a dolgokat.

Will is bólintott, és ugyanolyan komoly hangon hozzátette:

– Morgarath hadseregét nem engedjük ki a szorosból.

Gilan halványan elmosolyodott. Azon gondolkozott, hogy tanítvány korában vajon ő is utánozta-e a mestere stílusát, és arra a döntésre jutott, hogy minden valószínűséggel igen.

– Éppen ellenkezőleg! – válaszolta. – Visszavonulást színlelünk, aztán gyorsan csatasorba rendeződünk, és összecsapunk a szorosból kiözönlő sereggel a pusztaságon.

– Kiengedjük őket?! – vékonyodott el Will hangja a csalódástól.
– A királynak tök nőtt a feje helyén?! Miért...

Most vette csak észre, hogy mindketten őt figyelik. Halt felszaladt szemöldökkel, és Gilan incselkedő mosollyal a szája szélén.

– Szóval... – bizonytalanodott el, mert nem volt benne biztos, hogy nem lépett-e a felségsértés mezejére azzal, hogy megkérdőjelezte a király épelméjűségét. – Én igazán nem akartam senkit megsejteni, csak egyszerűen...

– Ó, én biztos vagyok benne, hogy a király nem sértődött volna meg azon, hogy tökkelütöttek nevezed. A királyok általában ki-fejezetten élvezik, ha becsmérlik őket, különösen, ha mindezt egy senkiházi Vadonjáró-tanonc teszi.

– De Halt... lássa be, hogy Morgarath kiengedése ennyi év után... – azt akarta mondani megint, hogy „örültség”, de most vi-gyázott a szájára. Hirtelen eszébe jutott a wargalokkal való találko-zás. Ha belegondolt, hogy ezernyi hasonló, kegyetlen szörny lepi el majd az országot, ereiben megfagyott a vér.

Halt válaszolt először:

– Éppen erről van szó, Will – arról, hogy *ennyi év után*. Tizenhat évet töltöttünk azzal, hogy a vállunk fölött hátrapislogva azt nézeget-tük, mire készülhet Morgarath. Ez alatt az idő alatt egyre kevesebb

őrség masírozott el a sziklák alatt, és egyre gyengült a Háromlépés-szoros védelme. Bármikor támadást indíthatott onnan. Gondolj csak a Kalkarákra! A legutóbbi alkalommal te is megtapasztalhattad, miről beszélek.

Gilan elismeréssel nézett egykori mesterére, aki egy pillanat alatt a Király tervei mögé látott. Nem első alkalommal ismerte el magában, hogy Halt nem véletlenül a király első számú tanácsadója.

– Haltnak igaza van – szólalt meg Gilan is. – Tizenhat évnyi viszonylagos béke elég volt hozzá, hogy az emberek ellustuljanak. Persze, nem a Vadonjárókra gondolok itt, hanem a gyalogosokat adó parasztokra, és némelyik báróra, különösen a királyság északi, távoli uradalmaiban.

– A saját szemeddel láthattad, hogy az emberek milyen nehezen hagyják ott a gazdaságukat, hogy háborúba induljanak – emlékeztette Halt. Az elmúlt hetet Will és ő azzal töltötték, hogy Róthegy uradalom távoli falvait járták, és regrutákat toboroztak, akik majd a derékhadat adják. Nemegyszer ellenséges fogadtatásban is részesültek, de csak addig, amíg Halt meg nem mutatta, kicsoda ő valójában.

– Duncan király mindezzel tisztában van, és azzal is, hogy ideje pontot tenni ennek az ügynek a végére – folytatta Gilan. – Egyelőre még erősek vagyunk, de a késlekedés gyengítené erőinket. Ennél jobb lehetőség nem is kell, hogy egyszer és mindenkorra megszabaduljunk Morgarath-tól.

– Ezeket hallván még inkább kíváncsivá tettél: mi hozott ide éjnek évadján?

– Parancs Crowleytól – mondta határozottan, és egy összetekert üzenetet rakott az asztalra. Halt először Gilan arcát vizsgálta, aztán kihajtotta a papirost, majd elolvasta. Will tudta, hogy Crowley a

Vadonjárók vezetője, az első ember az ötvenfőnyi Vadonjáró Csatban. Halt elolvasta az írást, aztán összetekerte.

– Szóval üzenetet viszel Swyddnednek, a kelták királyának. Gondolom, arra számítasz, hogy így fogja meghálálni azt, amikor néhány évvel ezelőtt mi nyújtottunk számára hasonló segítséget.

Gilan bólintott, és elégedetten szürcsölt kávéjába.

– A király szerint annyi emberre lesz szükségünk, amennyit csak mozgósítani tudunk.

Halt elgondolkozott, aztán bólintott.

– Megértem, de... – tárta szét a kezét türelmetlenül.

Ha Gilan üzenetet visz a keltáknak, akkor annál jobb, minél gyorsabban odaér – a széttárt karok ezt sugallták.

– Nos, ez egy hivatalos küldetés Keltikába – nyomta meg az utolsó szót, és Halt végre mindent értett, bólintott egyet.

– Hát persze! A régi kelta hagyomány!

– Babonaság ez inkább, azt hiszem! Ha engem kérdezel, nevetséges az egész! Ráadásul időpocsékolás.

– Persze hogy az! De ha a kelták ragaszkodnak hozzá, mit tehetnél?

Will hol Gilanra, hol Haltra nézett. Csak ők tudták, miről beszélnek, Will számára beszélhetek volna akár spanyolul is.

– Ez békeidőben nem is lenne baj, de háborúra készülünk, és minden területen emberhiánnyal küzdünk. Nincs olyan ember, akit nélkülözni tudnánk. Ezért Crowley azt gondolta...

– Azt hiszem, tudom, miről van szó – mondta Halt, mire Will elvesztette a türelmét:

– Jó maguknak, mert én egy kukkot sem értek! Miről beszélnek, elárulnák? – tört ki. – Olyan, mintha aralueniül beszélnének, de akkor miért tűnik úgy, mintha érthetetlen, idegen nyelven hablatyolnának?!

Halt fiatal és féktelen tanítványa felé fordult. A kitörést felvont szemöldökkel hallgatta. Will, miután kicsit megnyugodott, zavartan elnézést kért:

– Bocsánat, Halt!

Az idősebb Vadonjáró bólintott.

– Erre nem is gondoltam. Azt hittem, nyilvánvaló, hogy Gilan arra kér, engedjelek el vele a kelták földjére.

Gilan bólintott, így erősítve meg Halt közlését. Will kicsit zavarba jött az események ilyenén fordulatától.

– Hogy engem? Ugyan miért? Mi a csudát keresnék én a kelták között?!

Will ahogy kimondta ezeket a szavakat, rögvest meg is bánta. Az ember soha ne adjon Haltnak ekkora támadófelületet, ennyit megtanulhatott volna. Az idősebb Vadonjáró ajkát csücsörítve gondolkozott a kérdésen.

– Talán nem sokat. Az igazi kérdés az, hogy tudlak-e itthon nélkülözni! És a válasz az, hogy határozottan semmi szükségem rád.

– Akkor miért... – kezdte kétségbeesetten, de belátta, hogy semmi értelme. Vagy megmagyarázzák neki, vagy nem. De kérdezősködésével Halt egy pillanattal sem fogja előbb beavatni a dologba, mint ahogy azt ő eltervezte. Sőt! Arra gondolt, hogy minél több kérdést tesz fel, Halt annál tovább fogja bizonytalanságban tartani. Gilan volt az, akinek megesett rajta a szíve. Talán eszébe jutott, hogy Halt milyen szűkszavú tud lenni, ha úgy határoz.

– Azért kell velem jönnöd, Will, hogy meglegyen a létszám. A kelták számára egy hivatalos küldöttség hagyományosan három embert jelent. És Haltnak igaza van. Te vagy az egyetlen ember Araluenben, akit nélkülözni lehet – mosolygott szomorúan. – Ha ettől jobb kedved lesz, rám is azért löcsölték ezt a feladatot, mert én vagyok a legfiatalabb a csapatban.

– Miért kell három ember? – faggatta tovább Gilant, aki szemmel láthatólag hajlandó volt kielégíteni kíváncsiságát. – Egy nem tudja átadni az üzenetet?

Gilan felsóhajtott:

– Tudod, ez afféle babona. Története a régi időkbe nyúlik vissza. Azokba, amikor a skótok, a hiberniaiak és a kelták még egy szövetséget alkottak. Triumvirátusban uralkodtak.

– A helyzet az, hogy Gilan át tudná adni egy szál maga is az üzenetet – szakította félbe Halt. – De ha egyedül jelenik meg, akkor várakoztatni kezdik, és hitegetik majd napokig vagy hetekig, amíg a hivatalos formulák és a protokoll fölött vitáznak. Erre nincs időnk. Van erre egy régi kelta mondás: „Egy ember becsaphat. Kettő összeesküdhet. Csak háromban bízom.”

– Szóval, azért küld el, mert nélkülem is megvan? – kérdezte Will, és valahogy sértve érezte magát ettől a ténytől. Halt úgy döntött, itt

az ideje, hogy egy kicsit hizlalja fiatal tanítványa máját – de csak egy egészen kicsit.

– Ami azt illeti, elboldogulunk nélküled. De nem vehet részt akárki ezen a küldetésen. Mindhárom küldöttnek hivatalos státusszal kell rendelkeznie, valamilyen pozícióval a világban. Nem lehetnek például egyszerű fegyveresek.

– És te, Will, a Vadonjáró Csapat tagja vagy, ami a Kelták szemében igen sokat jelent.

– Csak egy egyszerű tanítvány vagyok – ellenkezett, és ő lepődött meg a legjobban, amikor szavait az idősebb Vadonjáró heves fejrázása követte.

– Tölgylevelet viselsz a nyakadban. Az már, hogy bronzot vagy ezüstöt, nem számít. Közénk tartozol, és kész.

Will láthatóan felderült attól, amit a mestere mondott:

– Így már egészen más a helyzet. Örömmel csatlakozom hozzád, Gilan!

Halt kifejezéstelen arccal figyelte. Itt volt az idő, hogy abbahagyja az önbizalom-növelést. Gilan felé fordult:

– Szóval, tudsz még valakit harmadiknak, aki ugyanolyan használhatetlen, mint ez a kölyök?

– Gilan megvonta a vállát, és elmosolyodott, ahogy észrevette Will letört lelkesedését.

– Ez a másik ok, amiért Crowley ideküldött. Mivel Róthegy az egyik legnagyobb uradalom, arra gondolt, hogy te majd tudsz ajánlani valakit, aki nélkülözhető. Van ötleted?

Halt megvakarta az állát. Valami az eszébe jutott.

– Azt hiszem, megvan az ember, aki neked kell – mondta és Will felé fordult. – Te feküdj vissza! Én segítek Gilannak a lovaknál, aztán elmegyünk a várba.

Ahogy Halt szóba hozta az alvást, Will ellenállhatatlan késztetést érzett, hogy ásítson egyet. Felállt, és elindult a kisszobába.

– Viszlát reggel, Gilan!

– Fényes lesz és nagyon korai az a reggel!

Will megjátszott rémülettel bámult rá:

– Tudtam, hogy ezt fogod mondani – felelte.

Halt és Gilan baráti hallgatásban szelték át a mezőket, miközben a vár felé haladtak. Gilan ráhangolódott egykori mesterére, és megérezte, hogy az valamiről beszélni akar vele. Mielőtt túl késő lett volna, az idősebb Vadonjáró megtörte a csendet:

– Ez a küldöttség kelta földre kifejezetten Willnek való. De azért aggódom egy kicsit.

Gilan összehúzta a szemöldökét. Szerette a nyughatatlan tanítványt.

– Mi a baj? – kérdezte.

– Szerencsétlenül sült el a dolog, amikor a múlt héten összefutottunk a wargalokkal. Azóta azt hiszi magáról, hogy könnyen elveszti az önuralmát.

– És így van?

– Ugyan! – rázta a fejét határozottan. – Több bátorság szorult bele, mint némely felnőtt férfiba. Csak amikor a wargalok ránk támadtak, elkapkodta a lövést, és ezért célt tévesztett.

Gilan megvonta a vállát.

– Nincs ebben semmi szégyellnivaló. Elvégre még tizenhat sincs. Nem futott el, ha jól értem.

– Nem, persze hogy nem. Ott állt mellettem. Még leadott egy újabb lövést is. Az is mellé ment. Aztán Rántó rátámadt a szörnyre, és így le tudtam lőni. Jó kis ló, az biztos.

– Jó gazdája van – mondta Gilan, és Halt bólintott.

– Ez igaz. Mindent összevéve úgy gondolom, hogy jót fog neki tenni néhány hét távol a háborús előkészületektől. Talán elfelejti a gondjait, ha veled és Horáccal lehet.

– Horáccal? – kérdezte Gilan.

– Ő az ajánlatom, ő lesz a harmadik küldött. Hadiiskolás és emellett Will barátja. – Halt gondolkozott néhány másodpercig, aztán ismét bólintott, szinte csak magának: – Igen, egy kis idő, amit kortársakkal tölt, bizonyára jót fog tenni neki. Elvégre az emberek azt mondják rám, hogy néhanapján mogorva vagyok.

– Te? Mogorva? Ki az, aki ilyen sületlenségeket mond? – kérdezte Gilan. Halt gyanakodva nézett rá. Gilanon látszott, hogy hiába vág komoly képet, mindjárt kirobban belőle a nevetés.

– Tudod, Gilan, a gúnyolódás a szellemességnek nem a legalantasabb formája, hanem már köze sincs a szellemességhez.

Bár éjfél is elmúlt, a báró dolgozószobájában égtek a gyertyák, amikor Halt és Gilan elérték a várat. A bárónak és Sir Rodneynek nagyon sok tervezgetnivalója akadt. Ki kellett találniuk, hogy masírozzanak el Uthal pusztaságára, ahol aztán majd a királyság hadseregének többi részével is találkoznak. Amikor Halt előadta, mit akar Gilan, Sir Rodney egykettőre megértette a helyzetet.

– Horácot? – kérdezte, mire a kis, szakállas Vadonjáró majdnem észrevétlenül bólintott.

– Nem is rossz ötlet – mondta a Hadúr, ahogy fel-alá mászkált a szobában, és átgondolta a dolgot. – Rendelkezik azzal a pozícióval, ami a feladathoz szükséges – hiszen a Hadiiskola tagja, még akkor is, ha csak egy kadét. És nélkülözni is tudjuk a csapatból, ami a hét végén indul útnak, és... – a Hadúr elhallgatott, és sokat sejtetően Gilanra nézett: – Könnyen bebizonyosodhat, hogy hasznára lesz majd az út során.

A fiatalabb Vadonjáró kérdően nézett rá vissza, mire Sir Rodney megmagyarázta, miről van szó.

– Ő a legjobb tanítványom. Egy igazi őstehetség a kardvívás tereén. Már most jobb sok embernél, aki a Hadiiskolához tartozik. De egy kicsit merev és hivatalos. Talán egy-két iskolán kívüli, tanulatlan Vadonjáró megtanítja a fesztelenségre.

Sir Rodney rájuk villantotta a mosolyát, jelezve, hogy csak viccelt, és nem akart senkit megbántani. Ezek után a pillantása a Gilan oldalán lógó kardra esett.

– Maga volt MacNeil tanítványa, ugye?

– A kardmesteré. Igen, én voltam.

– Hmm – hümmögött Sir Rodney, és érdeklődve nézte a magas, fiatal Vadonjárót. – Talán nem esne nehezére, ha az út során egypár jó tanáccsal látná el a fiút. Ezt szívességgéppen kérem öntől, majd meglátja, milyen gyorsan tanul.

– Örömmel – felelte Gilan, aki kíváncsi lett a harcostanoncra. A Haltnál eltöltött idő alatt megtapasztalta, hogy Sir Rodney nem szokott senkit alaptalanul ajnározni, különösen nem a Hadiiskola tanoncait.

– Akkor ezt megbeszéltük – mondta Sir Rodney, aki már tért volna vissza ahhoz az ezer és egy részlethez, amit ki kell még dolgozniuk az Uthal pusztasága felé tartó menet tekintetében. – Mikor indulnak, Gilan?

– Miután a nap felkel – mondta Gilan.

– Horác még pirkadat előtt megjelenik önnél – mondta Sir Rodney. Gilan bólintott, tudta, hogy a kihallgatás véget ért.

Ezt a báró szavai meg is erősítették:

– Most, ha megbocsát, vissza kell térnünk ahhoz a viszonylag egyszerű dologhoz, hogy megszervezzünk egy egész háborút!